

1

Het voelde voor Katy Hart Matthews alsof haar hele leven haar slechts naar dit moment toe had geleid: haar huwelijksreis met Dayne Matthews. Elk jaar op weg naar volwassenheid, elke periode vol pijn of vreugde, alle eenzame dagen, weken en maanden zonder liefde.

Ze was ervan overtuigd dat de schitterende momenten die ze nu beleefde haar altijd het meest zouden bijblijven. Ze zouden haar er altijd van verzekeren dat dit – deze man, deze periode en het geloof dat ze deelden – de reden was van haar bestaan.

Dayne had haar verrast met een reis van twee weken naar de Bahama's. Ze hadden de eerste week doorgebracht in een afgelegen bungalow aan het strand, niet ver van het bekende Atlantis-resort. Deze tweede week waren ze op een privé-eiland op een halfuur varen van Nassau.

Wilma Waters, de huwelijkscoördinator, had alle details geregeld, zodat Katy en Dayne hun eigen personeel hadden, compleet met een kok, schoonmakers en iemand die zorgde voor een duikuitrusting, jetski's en wat ze verder maar nodig hadden als ze zich wilden ontspannen.

Alleen Wilma en Dayne's impresario wisten het telefoonnummer van de bungalow en ze hadden allebei beloofd om alleen in noodgevallen te bellen.

Het was de derde dag van de tweede week en Katy werd naast Dayne wakker; net als alle ochtenden sinds hun huwelijk was ze met stomheid geslagen dat dit haar leven was, dat Dayne en zij nu altijd op deze manier wakker zouden worden.

Het zonlicht stroomde door de dunne gordijnen naar binnen en scheen op het witte dekbed. Katy haalde langzaam en diep adem en ze keek naar haar man... haar mán. Dat woord gaf haar nog steeds het gevoel dat ze deden alsof. De gedachte had zo lang onmogelijk geleken; tijdens al die korte bezoeken, de periodes dat ze elkaar lange tijd niet zagen, als ze de paparazzi probeerden te ontvluchten. En toen Dayne herstelde na zijn auto-ongeluk waren ze het er steeds weer over eens geweest dat het tussen hen nooit iets kon worden. Dat kón gewoon niet.

Maar op de een of andere manier waren ze toch hier, op een schitterende, wolkeloze dag, samen in bed, pas getrouwd en de liefde tussen hen viel simpelweg niet te ontkennen. Met geen mogelijkheid.

Katy rolde zich op haar zij en keek naar de man naast haar, naar het zachte op en neer gaan van zijn borstkas. Wat hij in het verleden ook allemaal had gedaan, dat lag nu achter hem.

‘Over vijftig jaar denk ik nog terug aan deze periode,’ had hij tegen haar gezegd tijdens een van hun wandelingen over het afgelegen strand, ‘en dan weet ik dat mijn leven nu pas echt is begonnen. Samen met jou.’

Dayne was geen man van loze woorden of clichés. Dus als hij tegen haar zei dat zijn leven pas echt was begonnen op hun huwelijksdag, dan meende hij dat. Elk woord ervan.

Sinds hun eerste nacht samen was het bij elke gefluisterde opmerking en bij alle zachte gesprekken tijdens hun etentjes bij kaarslicht zo geweest dat de woorden die over haar lippen kwamen ook precies zĳn gedachten waren; het waren woorden waarvan de diepte en intensiteit zelfs hem leken te overrompelen. Als hij haar in zijn armen nam en haar kustte, als hun lichamen samensmolten met een liefde die Katy niet voor mogelijk had gehouden, dan was ze ervan overtuigd dat het voorbestemd was dat Dayne en zij de weg naar elkaar hadden gevonden. En daarom was hun huwelijksreis veel meer dan Katy ooit had kunnen dromen, want ze had een liefde zoals deze nog nooit eerder

meegemaakt. Van de ene op de andere dag leek haar vermogen om te voelen duizend keer zo sterk te zijn geworden. Dat had haar liefde voor Dayne met haar gedaan. Ze kon zich er nog geen voorstelling van maken waartoe hun liefde zou uitgroeien als ze de komende maanden en jaren met elkaar doorbrachten, terwijl ze de verschillende periodes van hun leven samen doormaakten.

Dayne bewoog en hij haalde diep adem. Hij draaide zich naar haar toe en deed langzaam zijn ogen open. 'Mmmm...' Al voordat hij helemaal wakker was, verscheen er een trage glimlach op zijn gezicht. 'Mooi.' Hij pakte haar hand. 'Het was geen droom.'

Katy stond op het punt om tegen hem te zeggen dat dat inderdaad niet zo was en dat ze zichzelf dat ook moest inprenten als ze wakker werd; maar voordat ze iets kon zeggen, ging de telefoon op Dayne's nachtkastje over. Het geluid klonk vreemd na zoveel dagen zonder onderbreking vanuit de buitenwereld.

Dayne fronste en kwam iets overeind. 'Als ze maar niet voor iets onbenulligs bellen.' Hij pakte het toestel en terwijl hij het naar zijn oor bracht, schoof hij dicht tegen Katy aan. 'Hallo?' Hij wachtte even, zijn blik was ernstig. 'Dat geeft niet. Wat is er aan de hand?'

Katy keek naar hem, wachtend hoe hij zou reageren. Omdat ze Wilma en Dayne's impresario hadden gevraagd om alleen in noodgevallen te bellen, merkte ze dat haar adem stokte. Het kon om haar ouders gaan, of om een van de Flanigans of de Baxters. Wie dan ook.

'En dat wil hij binnen een uur weten?' Dayne streek met zijn vingers door zijn haar en hij rolde zich weer op zijn rug.

Katy liet haar adem ontsnappen en voelde dat ze zich ontspande. Wat voor nieuws het ook was, het ging niet om iets tragisch. Als ze op Dayne's reactie afging, was het waarschijnlijk iets zakelijks.

Ze stapte uit bed, trok een badjas aan, schoof de gordijnen opzij en opende het raam. Ze ademde langzaam de zeelucht in en keek naar de strook zand voor hun kamer. Het strand zag eruit

als een plaatje van een kalender; het was zo prachtig dat een foto het nooit genoeg recht kon doen. Achter zich hoorde ze dat Dayne het gesprek aan het afronden was.

‘Ja. Ik ken dat programma.’ Dayne klonk niet kortaf, maar ook niet bepaald blij. ‘Ik weet het niet... ik bedoel, zitten we te wachten op dat soort publiciteit?’ Hij zuchtte en zweeg een poosje. ‘Prima, ik snap het. Ik zal het met haar bespreken en dan hoor je van me.’

Katy draaide zich om en ze liet zich op een stoel bij het bed vallen. ‘Je impresario?’

‘Ja.’ Uit de manier waarop hij zijn wenkbrauwen optrok, bleek zijn gespannenheid, een gespannenheid die er sinds hun trouwdag niet meer was geweest. Hij klonk moe en onzeker. ‘Het is bekend geworden dat jij die rol in *But then again no* gaat spelen. Het spijt me, Katy.’

‘Daar kun jij niets aan doen. Ze waren er toch wel achter gekomen.’

‘Het ligt iets anders.’ Hij aarzelde, bijna alsof hij geen vervolg wilde geven aan zijn opmerking. ‘*For real* wil een programma van twaalf afleveringen over ons maken. Die worden dan één keer per week uitgezonden als onze film in de bioscoop gaat draaien.’

De adrenaline gierde door Katy’s lichaam en haar hart sloeg over. Ze knipperde met haar ogen en staarde naar de tegelvloer. *For real* was een van de best bekeken realityprogramma’s op tv. ‘Je bedoelt dat ze ons thuis volgen en in onze woonkamer bivakkeren?’ Zo was het ook bij andere beroemdheden gegaan, meestal met een vreselijke afloop.

‘Nee.’ Dayne ging rechtop zitten en hij leunde tegen het hoofdeinde. ‘Ze filmen ons alleen op de set.’ Zijn blik drukte twijfel uit. ‘Volgens mijn impresario wordt de hele film er voor ons makkelijker door.’

Katy pakte de armleuningen vast. Ze kon de angst die opeens door haar heen schoot niet van zich afzetten. ‘Ze willen ons als

middelpunt van een realityprogramma?’ Bij de gedachte alleen al had ze de neiging om af te zien van haar rol in de film.

In de minuten die volgden, lichtte Dayne het aanbod toe. De cameraploegen zouden vastleggen hoe Katy en hij samenwerken, zodat de mensen alles te zien kregen waar ze zo naar snakten: een kijkje achter de schermen in het leven van Dayne Matthews en zijn vrouw.

‘Het lijkt wel wat op mijn idee.’ Katy begon het te begrijpen. ‘Lachen als er een camera op je gericht is in plaats van hard weg te hollen.’

‘Precies. Alleen veel grootser van opzet.’ De dunne lijntjes rond Dayne’s ogen waren er het bewijs van dat het idee hem niet aanstond, maar uit de toon waarop hij sprak, bleek waarom zijn impresario het aan hem had voorgesteld. ‘Op die manier bieden we onszelf op een presenteerblaadje aan, waardoor wij zelf minder het doelwit zijn.’

Katy stond op. Een realityprogramma? Over hen tweetjes? Ze draaide zich om en liep naar buiten, naar het balkon. Achter zich hoorde ze dat Dayne uit bed stapte en zijn bermuda aantdeed. Zijn aanraking toen hij ook naar buiten kwam en achter haar ging staan, bezorgde haar een aangename rilling. Een tijdlang zwegen ze allebei. Vervolgens liet Katy haar ellebogen op de reling rusten en haar blik zocht die van Dayne. ‘Denk je dat dat zal werken? Dat de druk dan van de ketel is?’

Dayne keek haar aan en in zijn ogen zag ze dat het nemen van de beslissing hem zwaar viel. ‘Volgens mijn impresario wel.’

‘En vind jij zelf dat we het moeten doen?’

‘Misschien.’ De zachte branding voerde een warm briesje mee. ‘De producers willen binnen een uur onze beslissing weten. Ze moeten een complete deal maken die ze aan de directie van de zender willen voorleggen.’

Katy wilde helemaal geen beslissing nemen. Er hing zoveel af van het verdere verloop. ‘Als we het doen, wat is dan het ergste wat ons kan overkomen?’

‘Dat de pers nog geïnteresseerder raakt.’ Hij kneep zijn ogen samen en dacht even na. ‘Maar dat heb ik alleen gezien als beroemdheden echt dag en nacht werden gevolgd.’

Er lag een dun laagje zout op de reling en Katy wreef een gedeelte schoon met haar vingertoppen. ‘En zo lang zitten we er ook weer niet aan vast, eigenlijk.’

Opnieuw zwegen ze en Dayne zette zijn blote voet naast die van haar. Hij ademde langzaam en hoorbaar uit en staaarde naar de helderblauwe lucht. ‘Er valt niet echt iets te kiezen voor ons. Ze zullen ons hoe dan ook volgen.’

‘Het zal goede reclame voor de film zijn.’ Katy vond het nog steeds een onprettig idee, maar Dayne had gelijk. Als ze het aanbod afwezen, dan moesten ze de hele tijd paparazzi zien te ontlopen. Met een realityprogramma was in ieder geval de kans groot dat nóg meer aandacht voor hen te veel van het goede zou zijn. Misschien stortte de pers zich op een andere bekendheid, iemand die zich altijd gedeisd hield.

‘Precies.’ Dayne’s mondhoeken gingen iets omhoog, voor het eerst sinds het telefoongesprek. ‘Zo denkt mijn studio er ook over. Uiteraard.’

Uiteindelijk spraken ze samen een gebed uit en toen ze daarna allebei nog geen vrede hadden met het voorstel, probeerde Dayne zijn vriend Bob Asher te bellen, die als zendeling in Mexico werkte. Bob leek altijd het juiste antwoord te hebben voor Dayne, maar dit keer kon Dayne hem niet te pakken krijgen.

Zijn laatste poging was een telefoontje naar John Baxter, zijn vader. Het gesprek duurde niet lang en na afloop zat Dayne op de stoel naast de telefoon, hij leek nog meer in de war dan eerst. ‘Hij zei dat hij niet gerust is over het hele idee.’

‘Zo voel ik het ook.’ Katy liep naar hem toe en legde haar hand op zijn schouder. ‘Dus, wat doen we?’

Hij stond op en sloeg zijn armen om haar heen. Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Op al die aandacht voor ons hebben wij zelf

geen enkele invloed. Ze zullen foto's van ons maken, of wij dat nu wel of niet goedvinden.'

Aan het eind van een onrustig uur waren Dayne en Katy eruit. Als ze toestonden dat de paparazzi hun hele doen en laten volgden tijdens de opnames van de film, dan was dat de minst erge van twee onaangename situaties. Ze konden nog bijna een maand genieten van hun privacy; in die maand zouden ze terugkeren van hun huwelijksreis en kon Katy haar intrek nemen in het huis aan het meer. Ze zouden kunnen genieten van rustige ochtenden aan Lake Monroe en van etentjes met de Baxters; begin mei zouden ze dan naar Los Angeles terugvliegen, de mouwen opstropen en aan het werk gaan.

Dayne pleegde het telefoontje. In zijn stem klonk nog steeds wat van de eerdere twijfel door. 'We doen het.' Hij keek Katy behoedzaam aan. 'We willen alleen camera's op de set en niet langer dan twaalf afleveringen.'

Na het telefoongesprek probeerden Dayne en Katy om niet meer te denken aan hun besluit en ze deden hun best om weer even vrolijk en ongedwongen met elkaar om te gaan als de afgelopen dagen. Maar ze hadden het er die ochtend geregeld over.

Een uur na het ontbijt liepen ze naar het strand en naar de kist met spullen vlak bij een paar strandstoelen. Ze hadden afgesproken om vandaag te gaan snorkelen en ook al hadden ze veel aan hun hoofd, Katy kon niet wachten om het water in te gaan.

Aan beide kanten van hun privéstrand stonden strandwachten met een portofoon. Hun belangrijkste rol was om hen te beschermen, maar ze waren er ook voor hen als Katy en Dayne iets nodig hadden, of dat nu een lunchpakket was, een badlaken of extra spullen voor in het water.

Dayne hield Katy's hand vast, hun benen streken onder het lopen tegen elkaar. Toen ze de houten kist hadden bereikt, bleef hij staan en draaide zich naar Katy toe. Er stond een zeebriesje dat om hen heen wervelde. 'De komende uren is het verboden

om aan films, realityprogramma's of paparazzi te denken.' Hij pakte haar kin zachtjes vast en keek haar met een intense blik aan. 'Voor we het weten zijn we alweer op weg naar huis.' Hij boog zich naar haar toe en kuste haar. 'We zijn niet hiernaartoe gekomen om over zakelijke dingen te praten.'

Ze merkte dat haar mondhoeken opkrulden. 'Prima.' Ze liet haar blik op het witte zand en op het blauwgroene water daarachter vallen. Een huwelijksreis had je maar één keer in je leven en een huwelijksreis zoals zij met Dayne Matthews had, overtrof haar stoutste verwachtingen. Ze kuste hem opnieuw en grijnsde. 'Zitten alle spullen in de kist?'

'Dan moeten we even kijken.' Dayne liet haar hand los en deed het deksel omhoog. De scharnieren knarsten en terwijl hij de kist helemaal opende, vlogen een paar motten hun vrijheid tegemoet, naar een helderroze hibiscus. Hij haalde een snorkel, een duikbril en een paar zwemvliezen uit de kist tevoorschijn. Hij overhandigde alles aan Katy en pakte vervolgens eenzelfde set voor zichzelf. 'Wat we verder nog nodig hebben, is een beetje water.'

Haar lach vermengde zich met het geluid van de branding. Zover hun blik reikte, strekte de zee zich voor hen uit. 'Ik denk niet dat dat problemen zal opleveren.'

Ze bevestigden hun snorkeluitrusting en liepen de zee in tot dat het water tot hun knieën kwam. Dayne wees naar een punt zo'n vijftien meter verderop. 'Die kant op is een klein rif.'

Vervolgens lieten ze zich zonder nog een woord te zeggen in het water zakken en begonnen te zwemmen. Het water was helder en warm en voelde zijdezacht aan tegen Katy's huid. Ze hadden geen van beiden haast. Al voordat ze het rif bereikten, zagen ze hele scholen vissen; sommige waren zo groot als frisbees, met oranje, zwarte en witte strepen.

Dayne pakte Katy's hand en nu ze voelde hoe zijn lichaam zich naast dat van haar door het water bewoog, gebeurde wat zich sinds het telefoontje van Dayne's impresario nog niet had voor-

gedaan. Ze kon het realityprogramma volledig uit haar hoofd zetten.

Ze bleven bijna twee uur bij het ondiepe rif, stonden versteld van het koraal en hielden stil om aandachtig te kijken naar felgekleurde exotische vissen. Ergens in de verte zagen ze een haai van ruim een meter die langzaam langs het rif zwom. Hun gids had hen verteld dat de haaien in dit deel van de zee klein waren en voldoende te eten hadden. Toch sloeg Katy's hart even over. Ze pakte Dayne's hand en hij gaf er een paar geruststellende kneepjes in.

Voordat ze het die dag voor gezien hielden, zwommen drie dolfijnen langs hen heen, die tegelijk omhoog sprongen uit het water. De aanblik benam Katy de adem. Dayne en zij hielden hun hoofd boven het water en ze zagen het drietal in speelse rondjes zwemmen en nog een paar keer hoog boven het water komen voordat ze weer verder gingen.

Pas toen ze weer terug waren op het strand om te lunchen, herinnerde Katy zich het telefoongesprek en de verplichting die ze waren aangegaan.

'Wat ben je stil.' Dayne legde zijn vork neer en keek haar aandachtig aan.

'Ik zit aan dat programma te denken.' Ze haalde diep adem. De lucht smaakte vaag naar zeewater. 'Ik ben er nog niet over uit of we de juiste beslissing hebben genomen.'

Ze bespraken de voor- en de nadelen, dat ze de mensen van de pers gaven waar ze om vroegen en dat ze niet meer in het soort situatie terecht wilden komen dat tot Dayne's ongeluk had geleid. En ze hadden het over hun privacy, dat daarvan geen sprake zou zijn als ze door een tv-programma overal op de set werden achtervolgd. Ze waren het erover eens dat het, omdat de belangstelling beperkt bleef tot de filmopnames, misschien geen verkeerde keus was.

Nadat ze uitgepraat waren over het onderwerp gingen ze op hun strandstoelen liggen op een beschut stukje strand onder een

paar palmbomen. Katy dacht aan wat de toekomst misschien zou brengen. Andere stellen waren uit elkaar gegaan nadat ze hadden meegedaan aan een realityprogramma of hadden er voordat alle afleveringen waren opgenomen de brui aan gegeven in een poging hun relatie te redden.

Toen ze die avond aan tafel zaten en steak aten, was Katy wat enthousiaster over het idee. Het was tenslotte niet zo dat ze vastzaten aan een heel seizoen met zesentwintig afleveringen. En het zou de pers beslist alles bieden wat ze wilden hebben, zonder dat zij achtervolgd werden. Daardoor alleen al hadden ze de juiste beslissing genomen. Alles was geoorloofd als dat betekende dat Dayne en zij niet constant op de vlucht hoefden te slaan.

Al doende zouden ze misschien zelfs de gelegenheid hebben om anderen deelgenoot te maken van hun geloof, van de overtuigingen die ze nu allebei als leidraad hadden. God zou gebruik maken van deze nieuwe periode in hun leven, want hoe wel Katy en Dayne misschien nog maar pas getrouwd waren, waren ze anders dan andere Hollywood-stellen. Een realityprogramma zou de band tussen hen geen kwaad doen; die zou alleen maar sterker worden.

Daar was Katy van overtuigd.